

[Kjær Rasmussen.]

Men nu ville det ligne mig dårligt, hvis jeg sådan gav udtryk for udelt glæde. For danskere og nordmænd har jo tidligere protesteret, når NATOs kompetenceområde skulle udvides. Det gjaldt, da Grækenland og Tyrkiet skulle optages som medlemmer, og det gjaldt, da Forbundsrepublikken Tyskland skulle optages som medlem. I sidste øjeblik bøjede danskere og nordmænd dog altid af og undlod at bruge deres vist meget teoretiske vetoet.

Vi frygter meget alvorligt, at det vil gå ligesådan nu, hvor kraftigt amerikansk pression forsøger at gøre NATO til et sikkerhedsnet under især amerikansk privatkapital investeret i udviklingslandene, og mon NATO-parlamentarikerne egentlig selv tror, at det nytter, at de i en rådgivende forsamling stemmer imod en resolution? Jeg tror det ikke. Men efter NATO-parlamentarikernes møde kan man ikke længere se bort fra, at NATO-politikken i fremtiden vil være en politik rettet mod udviklingslandene; det ser der jo ud til at være flertal for. Det er det, vi andre har sagt hele tiden, og jeg håber, de danske repræsentanter i Bruxelles fik lært, at det ikke er tom snak, vi kommer med vedrørende NATOs fremtidige rolle; konsekvensen, ja, den vil jeg naturligvis overlade til dem selv at drage.

Men nu forslaget her. Naturligvis vil en opsigelse af NATO-traktaten først og fremmest have symbolsk betydning. De bestående magtforhold ændres næppe, men alligevel vil det have stor betydning for Danmarks image, over for u-landene især, at vi nægter at være med i en militæralliance, som åbenbart har til formål at hindre disse lande i at udvikle sig efter eget ønske. Vi har intet at gøre i en sådan revolutionsforhindrende klub.

Forslagsstillerne synes at mene, at den såkaldte magtbalance har haft en vis krigsforebyggende virkning, og det er sikkert rigtigt, for så vidt angår Europa. Men netop i ly af NATO har man kunnet føre krig mod de tidligere koloniale folk, og det synes jeg også nok bør med. Jeg må altså advare imod, at man erkender noget som helst om terrorbalancen. NATO-tilhængerne forsøger jo lige netop at bilde os ind, at det er blokkene, som er afbalancerende og krigsforebyggende, og den argumentation må natur-

ligvis afvises, fordi vi ikke aner et pluk om, hvordan verden ville have set ud uden blokkene.

Derimod er det da ganske klart, at NATO i sin tid blev til for at forhindre socialistiske revolutioner i Vesteuropa, og det er ikke noget tilfælde, at vi netop har haft besøg af NATOs brandkorps her i landet. Som man ved, vokser de amerikanske investeringer her dag for dag, og når man tillige ved, at brandkorpsets opgave primært er at bekæmpe indre uro, så er det, som om visse brikker falder på plads.

Af disse grunde kan vi altså godt følge forslagsstillerne i deres ønske om dansk udtræden af NATO.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Der er forskellige, der her har sagt, at vi ventede jo nok ikke, at vort forslag skulle blive vedtaget, og de, der har sagt det, har naturligvis talt i overensstemmelse med sandheden. Vi ventede minsandten ikke, at dette forslag ville få en begejstret modtagelse her i tinget, at regeringen ville give det sin tilslutning, eller at ordførerne for partierne ville sige, at dette skal vedtages. Men derfor har vi fremsat det alligevel. Vi har fremsat det dels for at give udtryk for vor mening om, hvad der ville være den bedste sikkerhedspolitik for Danmarks vedkommende, dels for at foranledige, at folketinget får lejlighed til at foretage en virkelig grundig overvejelse af hele vort forhold til NATO, vort medlemskab af denne militæralliance, og hvilke mulige alternativer der kunne være.

Derfor er forslaget formet lige nøjagtig, som det er, og derfor ligner det naturligvis ikke det dagsordensforslag, hr. Kjær Rasmussen omtalte her, hvor det såkaldte venstresocialistiske parti simpelt hen stillede forslag om, at Danmark skulle udtræde af NATO og afruste — bum. Det kunne jo kun være stillet af folk, der absolut ønskede med det samme at fremtvinge en afstemning i folketinget, der sagde: folketinget beslutter, at vi skal forblive i NATO, og vi må ikke afruste. Vi finder, at det er lidt upraktisk at optræde sådan. Vi vil gerne have den sag omhyggeligt undersøgt, og derfor har vi givet forslaget den formulering, det har fået.

Jeg sagde, at vi ventede ikke, at det ville